

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/452/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214509
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214509.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.4.2015, č.k. 10C/178/2012-132 a uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 1.7.2015, č.k. 10C/178/2012-172, jednohlasne (pomero hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20.4.2015, č.k. 10C/178/2012-132 sa potvrdzuje.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 1.7.2015, č.k. 10C/178/2012-172 sa potvrdzuje.

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 20.4.2015, č.k. 10C/178/2012-132 súd prvého stupňa zamietol návrhy navrhovateľa pôvodne vedené pod sp.zn. 10C/178/2012, 10C/180/2012, 10C/182/2012, 10C/183/2012, 10C/184/2012, 10C/185/2012, 10C/186/2012 a spojené na spoločné konanie pod sp.zn. 10C/178/2012 na uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 175 Eur (sp.zn. 10C/178/2012), 175 eur (sp.zn. 10C/180/2012), 175 eur (sp.zn. 10C/182/2012), 175 eur (sp.zn. 10C/183/2012), 175 eur (sp.zn. 10C/184/2012), 175 eur (sp.zn. 10C/185/2012), 175 eur (sp.zn. 10C/186/2012) titulom majetkovej škody a sumu 774,48 Eur (sp.zn. 10C/178/2012), 221,28 eur (sp.zn. 10C/180/2012), 774,48 eur (sp.zn. 10C/182/2012), 331,92 eur (sp.zn. 10C/183/2012), 553,20 eur (sp.zn. 10C/184/2012), 331,92 eur (sp.zn. 10C/185/2012), 331,92 eur (sp.zn. 10C/186/2012) titulom nemajetkovej ujmy uplatnenú podľa ust. zák.č. 514/2003 Z.z. a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods.1, písm. d), § 9 ods.1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods.1, 2, § 19 ods. 1 veta prvá, 2, 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, § 442 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, keď z vykonaného dokazovania zistil, že v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 36Er/663/2004 doručil dňa 23.11.2010 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora uznesením zo dňa 6.2.2012 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 8.6.2011). V exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 36Er/1662/2002 doručil dňa 23.11.2010 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora

uznesením zo dňa 8.4.2011 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 18.3.2011). V exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 36Er/1043/2003 doručil dňa 23.11.2010 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora uznesením zo dňa 10.2.2012 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 15.6.2011). V exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 34Er/1204/2003 doručil dňa 23.11.2010 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora uznesením zo dňa 6.6.2011 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 11.4.2011). V exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 36Er/1597/2002 doručil dňa 14.10.2009 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora uznesením zo dňa 5.8.2010 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 7.4.2011). V exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 34Er/263/2003 doručil dňa 23.11.2010 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora uznesením zo dňa 6.6.2011 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 11.4.2011). V exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) č.k. 36Er/1209/2003 doručil dňa 23.11.2010 navrhovateľ ako oprávnený exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, exekučný súd návrhu vyhovel a vykonaním exekúcie poveril nového súdneho exekútora uznesením zo dňa 6.6.2011 (exekučný spis bol súdu predložený dňa 13.5.2011).

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanej veci navrhovateľ nepreukázal zodpovednosť odporcu za vznik škody, nakoľko k čiastočne oneskorenému vyhoveniu návrhov na zmenu exekútora (pri nesprávnej špecifikácii dní omeškania) došlo prevažne v dôsledku oneskoreného postúpenia exekučného spisu, teda nie z viny konajúceho súdu. Zároveň súd sa stotožnil s vyjadrením odporcu, že v danom konaní súd nie je oprávnený skúmať tzv. prieťahy v konaní, nakoľko podľa judikatúry i samotnej Ústavy SR je zrejmé, že „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu a porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. Poukázal tiež na samotnú nečinnosť navrhovateľa, ktorý nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil tzv. škode. Súčasne vyvodil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani vzniku škody ako takej, jej celkovej výšky, ani príčinnej súvislosti, teda navrhovateľ nenaplnil zákonné atribúty, spojené so vznikom zodpovednosti za škodu v zmysle hmotného práva, nakoľko ním vyšpecifikované sumy, ktoré mal použiť v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, urgency a pod., ničím súdu nepreukázal, išlo len o všeobecné tvrdenia, ničím nepodložené.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) prihliadajúc na to, že v konaní plne úspešnému odporcovi žiadne trovy nevznikli. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. I písm. f), g), h), § 205 ods. 2 písm. c), d), e), f) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ poukazujúc na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. Odvolateľ poukázal na obsah jeho žaloby, v ktorej súd prvého stupňa upozornil na skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že sa krajský súd s dôvodmi na vylúčenie sudcu nestotožnil neznamená, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti

nemožno tohto sudcu považovať za nestranného z dôvodov (okrem tých, ktoré označil v žalobe), pričom rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11NcC 46/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súdu Galanta). Navrhovateľ v odvolaní poukázal ďalej na to, že nakoľko podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej súdom neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

Pokiaľ ide o návrh na náhradu majetkovej škody, súd prvého stupňa podľa názoru odporcu ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej titulom udržiavania a správy informačného systému a súvisiacich výdajov (na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje). V tejto časti mal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a mal za to, že je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. V konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods.4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Súd prvého stupňa sám zistil, že o jeho návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody.

Odvolateľ napokon poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd na základe Ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť. Súčasne namietal, že súd prvého stupňa mal postupovať podľa § 153b) O.s.p., keď odporca nereagoval na výzvu súdu a nepredložil vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p.

Odporca sa k riadne doručenému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a ani dokazovanie doplniť a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal

dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom štátu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Odvolačí súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa uplatnený podľa zák.č. 514/2003 Z.z., v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva navrhovateľa na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaniami doručenými prvostupňovému súdu dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy špecifikovanej v jednotlivých návrhoch (ktoré veci prvostupňový súd neskôr spojil na spoločné konanie), a to z titulu majetkovej škody a z titulu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, pretože tento v zákonnej lehote nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučných konaniach vedených pre pohľadávky navrhovateľa vzniknutých neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere dlžníkmi (povinnými) C. A., O. O., L. K., O. H., W. X.V., D. D. a S. O.. V podaniach navrhovateľ zároveň žiadal o prikázanie vecí inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava III z prejednávania a rozhodovania vecí s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava III, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O.s.p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane navrhovateľa, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

V posudzovanej veci (10C/178/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.10.2012, č.k. 5 NcC/244/2012-15 o tom, že sudkyňa S.. K.Á. U. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/178/2012.

V posudzovanej veci (10C/180/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 24.10.2012, č.k. 2 NcC/227/2012-18 o tom, že sudkyňa S.. R. L. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí a ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava III uvedení vo výroku uznesenia (vrátane zákonnej sudkyne) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/180/2012.

V posudzovanej veci (10C/182/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.10.2012, č.k. 3 NcC/239/2012-14 o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III uvedení vo výroku uznesenia (vrátane zákonnej sudkyne) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/182/2012.

V posudzovanej veci (10C/183/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 24.10.2012, č.k. 14 NcC/238/2012-15 o tom, že zákonná sudkyňa S.. K. U. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/183/2012.

V posudzovanej veci (10C/184/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.10.2012, č.k. 11 NcC/237/2012-16 o tom, že sudkyňa S.. R. L. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí a ostatní sudcovia Okresného súdu Bratislava III uvedení vo výroku uznesenia (vrátane zákonnej sudkyne) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/184/2012. Zároveň nevyhovel návrhu navrhovateľa na prikázanie vecí inému súdu.

V posudzovanej veci (10C/185/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 23.10.2012, č.k. 14 NcC/235/2012-15 o tom, že sudkyňa S.. K. U. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/185/2012.

V posudzovanej veci (10C/186/2012) rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 23.10.2012, č.k. 14 NcC/234/2012-15 o tom, že sudkyňa S.. K. U. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/185/2012.

Prvostupňový súd následne uznesením zo dňa 15.10.2013, č.k. 10C/178/2012-35 spojil na spoločné konanie vecí vedené pred ním pod sp.zn. 10C/178/2012, 10C/180/2012, 10C/182/2012, 10C/183/2012, 10C/184/2012, 10C/185/2012 a 10C/186/2012, ktoré budú vedené pod sp.zn. 10C/178/2012.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil v danej veci termín pojednávania na deň 20.4.2015 o 10,00 hod.. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 4.2.2015 (viď doručka na č. l. 86). Navrhovateľ e-mailovým podaním bez zaručeného elektronického podpisu doručeným súdu prvého stupňa dňa 16.4.2015 (č. l.91) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaním vecí. V e-mailovom podaní bez zaručeného elektronického podpisu zo dňa 16.4.2015 požiadal navrhovateľ o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Zo zápisnice z pojednávania nariadeného súdom prvého stupňa na deň 20.4.2015 vyplýva, že súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti účastníkov a vo veci na tomto pojednávaní aj rozhodol.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že ak sa riadne predvolaný navrhovateľ na pojednávanie nariadené na deň 20.4.2015 nedostavil a ani nepožiadal o jeho odročenie z dôležitého dôvodu, súd prvého stupňa postupoval správne, keď v uvedený deň pojednával v neprítomnosti navrhovateľa a rozhodol s prihliadnutím na obsah spisu a na dosiaľ vykonané dôkazy. Tento postup súdu bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd ďalej udáva, že súd prvého stupňa poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnuť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch účastníkov riadne a včas predvolal; sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnomu zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia dôvodov (ospravedliteľných) nevyužili, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prieťahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoj zamietajúci výrok právne a skutkovo odvodzoval od postupu exekučného súdu v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 36Er/663/2004, 36Er/1662/2002, 36Er/1043/2003, 34Er/1204/2003, 36Er/1597/2002, 34Er/263/2003, 36Er/1209/2003.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko v ďalšom priebehu konania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Navrhovateľ si túto povinnosť

nesplnil, keď tento v priebehu prvostupňového konania (a napokon ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil. Súd prvého stupňa preto správne o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia účastníkmi konania.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam navrhovateľa o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietky navrhovateľa sú nedôvodné a nepodložené.

V danom konaní sa navrhovateľ svojim návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika) zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o. i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného (navrhovateľa) na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa v zákonom stanovenej lehote. Podľa ustanovenia § 44 ods. 5 Exekučného poriadku (v znení platnom ku dňu začatia exekučných konaní) ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora zákonodarca exekučnému súdu nestanovil žiadnu lehotu. V preskúmvanej veci je preto možné konštatovať (zhodne s názorom súdu prvého stupňa), že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu

exekučného súdu tým, že exekučný súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote.

Odvolačný súd sa po oboznámení s obsahom spisu stotožňuje i so záverom súdu prvého stupňa o tom, že v posudzovanom prípade navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Nie je opodstatnený jeho názor, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody. V tomto ohľade poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa vysvetlil, prečo nepovažuje návrh v časti náhrady majetkovej škody za dôvodný. Odvolací súd dodáva, že ak navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej konkrétnej exekučnej veci vznikla škoda, mal ju vyčíslieť a i preukázať v konkrétnej výške. Nie je možné vychádzať z jeho ničím neoverených a nepreukázaných tvrdení - navrhovateľ totiž výšku škody vyčíslil paušálne bez viazanosti na konkrétny nesprávny úradný postup exekučného súdu v danej veci. Výška škody tvrdená navrhovateľom nie je preukázateľná a overiteľná z dôvodu, že navrhovateľ škodu nevyčíslil na podklade preukázateľného zníženia jeho majetku, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ale ju vyčíslil paušálne.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ uvádzal, že situácia vyvolaná nesprávnym úradným postupom exekučného súdu ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov jeho riadiacich orgánov a u jeho vlastníkov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, treba poukázať na to, že sám navrhovateľ nevyužil zákonné možnosti - vydanie rozhodnutia neurgoval a ani nepodal sťažnosť na prietahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo a chýba tu príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

Pokiaľ ide o prípadný nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní, je potrebné skonštatovať, že navrhovateľ namietaný nesprávny úradný postup nijakým spôsobom nekonkretizoval. Ak navrhovateľ bol toho názoru, že v konaní vznikli zbytočné prietahy, v návrhu mal presne uviesť, v čom prietahy spočívali a presne v akom období nastali tak, aby súd mohol uvedený tvrdený nesprávny úradný postup posúdiť (od novely § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinnej od 1.1.2013 iba na podklade výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov). Odvolací súd však dáva do pozornosti, že pokiaľ navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietahoch v konaní nedodržanie zákonom stanovenej lehoty exekučným súdom, uvedený výklad je v rozpore s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené ustanovenie totiž predpokladá, že za nesprávny úradný postup možno považovať jednak porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, a jednak zbytočné prietahy v konaní. Nie je preto prípustné uplatňovať nárok na náhradu škody z oboch titulov (nedodržanie zákonom stanovenej lehoty aj zbytočné prietahy), ktoré vychádzajú z rovnakej skutočnosti. Inak povedané, skutočnosť, že exekučný súd nevydal rozhodnutie v zákonom určenej lehote, nemožno považovať za nesprávny úradný postup aj z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty a aj z dôvodu zbytočných prietahov v konaní. Prvostupňový súd potom správne vyhodnotil aj tento nárok navrhovateľa za nedôvodný (hoci z iných dôvodov).

S ďalšími odvolacími námietkami navrhovateľa, v ktorých reagoval na procesný postup súdu prvého stupňa nevyplývajúci z obsahu spisu a ani z odôvodnenia rozhodnutia (námietky o nevyhovení žiadosti navrhovateľa na odročenie pojednávania, námietka o tom, že konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej súdom neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie, námietka, že súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím o veci samej) sa odvolací súd nezaoberal.

Za odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu nie je možné posúdiť ani navrhovateľom namietanú okolnosť, že súd prvého stupňa v danej veci nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., nakoľko na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky (odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním doručeným súdu dňa 12.2.2014).

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa (vrátane správneho výroku o trovách konania pred súdom prvého stupňa) podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Okresný súd Bratislava I v uznesení zo dňa 1.7.2015, č.k. 10C/178/2012-172 uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote 10 dní od doručenia predmetného uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa pol. 7a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) v spojení s § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Poukázal na to, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Namietol, že spoplatnenie podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa týka iba návrhu, nie však odvolania a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. V odvolaní napokon uviedol, že dané konanie sa začalo pred 1.10.2012, a preto v zmysle § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch treba vec posúdiť podľa tohto zákona v znení platnom do 30.09.2012.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „O.s.p.“), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Návrhy (odvolania, dovolania) sa spoplatňujú ku dňu ich podania a podľa sadzobníka súdnych poplatkov, účinného ku dňu podania návrhu.

Podľa položky 1 bod 3 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Z hore citovaných ustanovení zákona vyplýva, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Poplatky sa vyberajú aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené (§ 1 ods. 1, 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch). Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený

poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ, dovolateľ. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 veta prvá citovaného zákona).

Podľa Položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom od 1.10.2012, za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba v sume 20 eur.

Podľa § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. v znení účinnom od 1. 10. 2012, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zák. č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. 9. 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov.

Podľa názoru odvolacieho súdu je v danom prípade navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Berúc do úvahy hore citované ustanovenia, navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 1. 10. 2012, preto navrhovateľovi vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 1. 10. 2012). Skutočnosť, že v Sadzobníku nie je uvedená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vydaného v konaní o náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je pri posudzovaní poplatkovej povinnosti navrhovateľa bez právneho významu.

Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov (zákonom č. 286/2012 Z. z. bolo zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k/). Odvolateľovi ďalej dáva do pozornosti Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 k otázke vzniku poplatkovej povinnosti v odvolacom a dovolacom konaní, ak v čase podania žaloby bolo konanie oslobodené od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016. Podľa zjednocujúceho stanoviska k vyššie nastolenej otázke (majúcej podstatný právny význam pri posúdení odvolania navrhovateľa v danej veci), ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo do 30. septembra 2012.

Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.